

Datterens Hoved mellem sine Hænder og saae hende ind i de brune Øjne.

»Vil du love mig blot een Ting, Jytte?«

»Lad mig først høre, hvad det er.«

»Vil du altid være ærlig imod mig? Aldrig skjule noget for mig, selv om du ogsaa veed, at det vil bedrøve mig?«

»Det lover jeg dig!« sagde Jytte efter en kort Betænkning. Og hendes Mund søgte Moderens til et bekræftende Kys.

Lidt efter ringede det, og Jytte rejste sig med store Øjne. Skønt hun sagde til sig selv, at det var en aldeles vanvittig Tanke, kunde hun ikke komme bort fra, at det var Torben Dihmers Ringning. Nu hørtes ogsaa en Herrestemme derude . . . Hurtigt gik hun tilbage til Vinduet, og i sin Svimmelhed mindedes hun pludselig en Drøm, hun nylig havde haft, hvori Torben Dihmer reddede hende i en stor Fare.

Døren aabnedes for Fætteren Asmus. Den lille Professor var igen idag i daarligt Lune, gik op og ned ad Gulvet og vilde ikke sætte sig. Han spurgte, om de saae noget til hans Bror; og da han og Moderen dermed var inde paa Øjeblikkets Spænding i Rigsdagen, fik Jytte, hvad hun kaldte sin politiske Kvalme, og gik ind til sig selv.